

Overweging zondag 15 juli 2018

Geloven in alle seizoenen.

Dat heeft niet direct betrekking op de seizoenen die we kennen als lente, zomer, herfst en winter. Veel meer heeft het in deze viering betrekking op de seizoenen in ons eigen leven. En natuurlijk zijn die te vergelijken met de vier seizoenen die we kennen.

De lente is ons groeien, ons opgroeien, ons tot bloei komen, de zomer is de tijd dat we bloeien, dat we volop in het leven staan, de herfst is de tijd dat we merken dat het allemaal wat minder wordt en de winter is de tijd dat we merken dat ons leven ten einde loopt.

Dat is een grof geschilderd beeld van ons leven gerelateerd aan de seizoenen en daar is ook weer heel wat op af te dingen. En natuurlijk lopen zoals het weer van onbestendig is, ook in ons eigen leven de zaken soms door elkaar heen en kennen we in de zomer ook gevoelens van herfst en winter en in de winter gevoelens van lente en zomer.

Maar de vraag van vandaag is kunnen we in alle gebrokenheid, in alle seizoenen die we door maken in ons leven blijven geloven in een God die ons draagt, in het goede dat ons ten deelt valt en kunnen we dealen met het verdriet en de pijn die ons ook overkomt.

En hoe blijven we geloven als de zomer verstoord wordt door herfst en winter. Hoe kunnen we blijven geloven als de lente verstoord wordt door herfst en winter?

Anne Bradstreet, ervaringsdeskundige en theologe, had ondanks haar tegenslagen: zwakke gezondheid, verlies van twee van haar kinderen en twee van haar kleinkinderen, brand die alles vernietigde en waardoor ze dakloos werd, een sterke wilskracht en een onverwoestbaar geloof in alle seizoenen in

haar leven. Ze bleef religieuze gedichten schrijven en bleef geloven ondanks alles wat haar ten deel viel. En ter bemoediging van haar zelf en misschien ook voor ons schreef ze: : "als we niet af en toe tegenslagen kenden zou voorspoed niet zo gewenst zijn". Is er een verklaring voor zoveel geloof ondanks alle tegenslag in haar leven?

De grote theoloog en filosoof Thomas van Aquino schreef eens over hoe mensen in al hun ellende toch kunnen blijven geloven het volgende op: 'wie gelooft heeft geen verklaring nodig. Voor wie niet gelooft, is geen verklaring mogelijk.'
Wat ook helpt is om het geloof(ook in jezelf) te kunnen behouden en te versterken is praktische hulp van anderen. Geloof in elkaar.

Geloof in elkaar, geloof in de goede afloop, geloof is natuurlijk ook wat de leerlingen nodig hebben als Jezus zegt: ga op weg en je mag niets meenemen. Je moet er dan maar op vertrouwen dat je ergens gewenst, ergens welkom bent. Dat je onderweg niet overvallen wordt of dat je niet verhongert.

De leerlingen gaan op pad in het geloof dat God met hen meetrekt. Dat God, ook al begrijpen we niet altijd waarom ons dingen overkomen, hen en ook ons draagt. En misschien is het zo wat Anne Bradstreet zegt: wellicht houden tegenslagen ons voor dat we ook zoveel goede dingen ervaren om ons heen en openen ons de ogen daarvoor. En misschien moeten we ons ook maar richten op Thomas van Aquino en niet altijd en overal voor alles een verklaring willen hebben: geloven is immers geen wetenschap.

En vertrouwen en geloof in elkaar is natuurlijk ook iets dat ons op de been houdt in voor- en tegenspoed.

Of zoals Paulus ook aan de Corinthiërs schreef: Ons resten Geloof, Hoop en Liefde. Deze drie. Maar de grootste daarvan is liefde. Moge het zo zijn ook in deze vakantietijd, ook in dit seizoen waarin wij rond trekken en vele plaatsen bereizen dat wij als we vertrekken, en voor hen die thuisblijven vertrouwen stellen in een goede afloop en behouden thuiskomst. Neem niet teveel mee, zo zend Jezus ook zijn vrienden op weg, want al die ballast zorgt ervoor dat je jezelf niet open kunt stellen voor de ander en het andere.